

[Inger Stilling Pedersen]

er en lempelig ordning og en lille ting. Det er faktisk en afgørende ting.

Man har hidtil ikke måttet lave forsøg på befrugtede æg. Nu må man. Er det en lille, beskedne ting? Jeg synes faktisk, at det er en meget alvorlig ting. Vi kan diskutere, hvor meget vi kan styre det, og hvor meget vi tror på det eller ej, men dette med, at det skulle være en lille ting, er i hvert fald helt forkert.

Det er derfor, Kristeligt Folkeparti helt klart afviser det og siger: Vi skal overhovedet ikke have forsøg på befrugtede æg eller menneskelige kønsceller. Vi kan simpelt hen ikke styre det.

Men at det er en beskedne ting, må jeg altså protestere imod.

Arne Melchior (CD):

Jeg takker for sundhedsministerens svar, der gik ud på, at kvinden i hvert enkelt tilfælde skal give sit samtykke. Jeg har imidlertid ikke kunnet finde det i lovforslagets tekst. Jeg forstår, at det fremgår indirekte, men det vil være et absolut krav fra vor side, at det kommer til at fremgå meget direkte.

Så har jeg et par bemærkninger til fru Inger Stilling Pedersen, som det altid er værd at veksle ord med. Jeg har stor respekt for, at hun ikke er i tvivl, ligesom hun har respekt for, at andre er i tvivl. Men jeg må sige, at mangelen på tvivl går meget langt hos fru Inger Stilling Pedersen, når hun siger: Jeg tror i hvert fald ikke på forskerne – punktum. Der blev ikke engang sagt »ikke i denne sag«.

Jeg vil godt bekende, at uden forskere inden for medicinen ville jeg ikke være i live i dag. Jeg tror, det gælder mange andre. Jeg tror meget stærkt på forskningen og på maksimal frihed til forskningen. Jeg har respekt for, at der skal være visse absolutter, men så få som muligt, må jeg nok mene.

Fru Inger Stilling Pedersen nærer frygt for, at Folketinget ikke skulle være i stand til at sige stop et eller andet sted, for én gang begyndt kan man jo bare blive ved!

Det kan man da ikke. Hvad er det for en ringe opfattelse af kommende tiders vælgere, at de skulle vælge så dumme mennesker herind, at de ikke skulle lade sig overbevise om, hvorvidt man nu er på rigtig vej eller ej, hvorvidt man er gået for langt eller skal gå længere? Denne frygt for konsekvenserne af noget, hvis man senere gør det anderledes, må ikke have lov til at stoppe rimelige fremskridt.

Og så til sidst et spørgsmål. Fru Inger Stilling Pedersen talte om at eksperimentere med livets start, hvor fru Inger Stilling Pedersen så redegjorde for, hvornår hun synes den er indtruffet. Nu findes der jo både et liv her og et liv hisset, og livet på Jorden er jo så kort, og det evige liv siges at være så langt. Så vidt jeg ved, går Kristeligt Folkeparti ikke imod obduktion, som jo også er forskning i et menneske på det stadium, hvor i hvert fald i henhold til Kristeligt Folkeparti og fru Inger Stilling Pedersen overgangen mellem det timelige og det evige liv må ligge. Hvordan kan de dødes opstandelse ellers være et trospunkt?

Derfor er mit spørgsmål dette: Hvis man kan gribe ind ved døden, hvad er så egentlig begrundelsen for, at man ikke kan gribe ind på det lille forstadium til det evige liv, som altså hedder livet her på Jorden?

Det ville være interessant, hvis vi ved samme lejlighed kunne veksle nogle rimelige bemærkninger herom.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

En kort bemærkning om det evige liv og livets opståen? Nej.

Det, jeg sagde, var helt klart, at i loven om Det Etsiske Råd har Folketinget – også CD – vedtaget, at livet tager sin begyndelse i befrugtningsojeblikket. Det var det, jeg sagde. Og når vi forsker, så forsker vi altså på det liv, der er begyndt. Jeg sagde kun, hvad der står i loven. Det kan hr. Arne Melchior da ikke benægte.

Og med hensyn til forskere kan jeg selvfølgelig godt forklare det meget nøje. Jeg tror nu nok, at hr. Arne Melchior ved, hvad jeg mener, men det er selvfølgelig altid spændende med en debat. Vi kan ikke undvære forskning.

Det, jeg sagde, var, at når en forsker kommer langt ind i noget spændende, kan det være utrolig svært at holde op. Alle mine år i Folketinget siger mig – det kan hr. Arne Melchior ikke benægte – at når vi først har sagt ja til noget – og det er der flere ordførere der har sagt i dag – så vil man ikke stoppe, så vil man senere sige: Jamen nu har vi fundet det og det, og nu har vi behov for 14 dage mere.

Det synes jeg ikke er at have tvivl med hensyn til hverken vælgere eller dem, der kommer og går, for det er simpelt hen det, man kan forvente sig. Jeg sagde vist endda meget klart, at